

[Gunhild Due.]

Der er behov for publikationsvirksomhed over hele linjen.

Jeg ville så gerne endnu en gang slå til lyd for det radio- og TV-blad, som jeg før har talt om, og som burde komme ud til alle. Det kunne laves i forbindelse med biblioteker, hvor man kunne lægge kunstbilag ind, og i de forskellige storkommuner; vi nu får, og i amterne kunne man lægge sider ind, der fortalte om de kulturelle arrangementer, der findes på de lokale steder. At både vore museer og vore biblioteker kan komme til at fungere som udmærkede kulturcentre med mangeartet virksomhed, er der for mig ingen tvivl om, men der må sættes ind på at gøre disse institutioner så tiltrækkende, at bredere kredse af befolkningen af sig selv får lyst til at slutte op om dem, og det kan kun ske, hvis man fra samfundets side vil give institutionerne mulighed for at bruge utraditionelle midler og give dem økonomi til at kunne påtage sig et langt større udadvendt oplysningsarbejde, end vi før har kendt — også sådan, at de kan konkurrere reklamemæssigt med hele underholdningsindustrien.

Jeg mener, det er det offentliges opgave at gøre musik, teater, film, malerkunst, kulturhistorie osv. tilgængeligt for folk. Det bør være lige så naturligt en opgave for det offentlige, som det bør være at sikre tilgang af frisk vand og ren luft. Men for at alle disse ting kan gøres tilgængelige for os, som kan have vidt forskellige forudsætninger, bør der ansættes langt flere folk, som kan klare disse adgangs- og tilgangsvanskeligheder på forskellige trin, der kan være, og som kan hjælpe os i gang. Jeg tror, de allerfleste mennesker kun skal have et lille bitte puf for af sig selv at finde ud af, at der er noget at hente alle disse steder.

Der står jo mange, mange ting i den kulturpolitiske redegørelse; som, hvis de blev ført ud i livet, kunne sætte meget godt i gang. Så er det altså bare et spørgsmål, om man vil indse, at det også koster penge, og at tingene virkelig hænger sammen, og vil indse, at der skal bakkes op med kontante midler for at få handling ud af alle de smukke ord.

Jeg har ikke forsøgt på nogen måde at definere begrebet kultur, og jeg har forsøgt at tale om nogle konkrete ting: Det er ikke,

fordi jeg ikke har lyst til at flagre op i den blå himmel; det er jo altid fristende, og vi trænger vel alle sammen til at få lidt luft under vingerne. Der er kun én ting til, jeg gerne vil sige: når man laver debatter om kultur, og når jeg kommer ud og skal snakke om det emne — og det slipper jeg ikke for ude omkring — så møder man for det første denne vanskelighed med ordene, som jeg tror fru Bodil Koch var inde på, alle disse ord, som bliver så slidte — og man vil så gerne prøve på at udtrykke sig sådan, at man ikke kommer til at bruge fraser. Det er vældig svært, men jeg mener alligevel, at det af og til lykkes, og så opdager man altid, at folk fra alle miljøer har noget, som de kan give andre, og derfor ender jeg næsten altid med at mene, at dette med kultur, det drejer sig om samvær. Derfor kommer man heller ikke uden om at gøre noget ved dette at skabe muligheder for folk af alle kategorier for at komme sammen på tværs af alle mulige skel — og det gælder i øvrigt også det, ministeren var inde på, nemlig tværs over grænserne; man må indse, at man ikke kan nøjes med at sende de finkulturelle folk på besøg hos hinanden, men må gøre lidt mere for at fremme samkvemmet også for alle mulige andre kategorier af befolkningen.

Sigsgaard: Det er godt, at kulturbetænkningen kom, bl. a. af den grund, at den klart viser, hvor grænserne for en borgerlig kulturpolitik går, viser, at det altid først og fremmest vil blive en politik for de få, for eliten. Betænkningens forfattere og ministeren er vel mere eller mindre klar over det, og de stiller en række relevante spørgsmål, men vover ikke rigtig at besvare dem, fordi svarene ville vise, at selve det nuværende samfundssystem forhindrer den kulturpolitik, som også ministeren taler om, en kulturpolitik, hvis mål er at fremme de enkelte menneskers udviklingsmuligheder, deres optagethed af og deltagelse i udformningen af vor fælles tilværelse. Målsætningen bliver ligesom hængende i luften, fordi den ikke følges op af en præcis kritik af hele det bestående samfund. Betænkningen er stort set blevet til en lidt traditionel historie om det, man kalder finkultur.

Ifølge ministerens egen målsætning, som altså ikke følges op, er kulturpolitik noget,